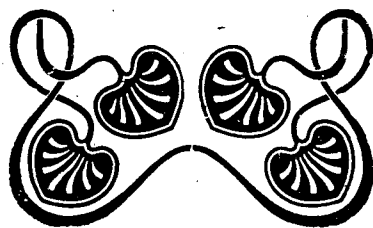

Acum pacea e încheiată definitiv în Balcani. — Oare pînă cînd? Această întrebare își pune și îngurul păcii, care vrea să-și aște locuș în Balcani, dar la vederea pustiei grozave în urma războiului, esclămă cu îngrijorare:

— Aici nu cred să-mi pot eu afla sălaș în tihnă pentru mai lung timp!

Pacea din Balcani...

In fața regelui.

Poate fi cineva un diplomat, filozof, ori un învățat cât de mare, dar când stă înaintea regelui își pierde prezența ca și ori-care simplu muritor.

Și se întâmplă des ca cel pe care regele l'a onorat cu câte o întrebare — după aceea își smulge părul năcăjit că ce răspuns bun ar ști să deie dacă Majestatea l'ar întreba încă odată.

De exemplu:

S'a întâmplat la baful comercianților mari unde era și regele de față, — întreabă pe un comerciant.

— D-ta ești comerciant sau fabricant?

— La porunca Majestații Voastre — sunt comerciant!

Majestatea surâse deoarece nu-și aduce aminte că ar fi dat cândva poruncă ca respectivul ce meserie să învețe.

Tot în seara aceea s'a întâmplat; doi domni ședeau într'un colț al sălii. Regele se duse într'acolo și întreabă pe unul dintre ei:

— D-ta nu dansezi?

— Ba da Majestate, câte-odată.

Se întoarse deodată și întreabă pe celalt care asculta cu băgare de seamă cum răspunde vecinul său.

— D-ta ești însurat?

Acesta răspunse speriat:

— Da Majestate — câteodată.

Cucu la Petroman.

Frunză verde de tuleu
Să vă cânt un vers și eu
Ce-am văzut și am observat
Dela fetele din sat
Frunză verde tulipan
Nu-s fete ca-n Petroman
Frunză verde lemn uscat
Fetele-n'al nostru sat
Când e zi de sărbătoare
Parcă-s toate domnișoare
În făloșii îmbrăcate
Dar nu's de ele lucrate
Că-s din duclean cumpărate,
Că se duc să deie bani
La Ciacova la jidani
Scheierich unul se numește
El le 'mbracă jidovește
Scheierich și cu Iepta
Le 'mbracă numai așa!
Apoi trec altă uliță
Și se duc la frizeriță,
Se duc să le perie,
Să fie pe deplin doamne,
Să le umeze părul de oase
C'atuncia sunt mai frumoase
Și când la joc să vină
Își iau mănuși pe mână.
Parazolul îl înfoaie
Albelele să nu se 'nmoaie
Nu ști ce-s babe ori fete
Ori chipuri de pe părete.
Iar feciorii-a sat la noi
Parcă toți is crocănoui
Câte unul mai fălos
Poartă și guler de os,
La mâneci poartă pumnari
Tureci de piei de măgari
Iubiților cetitori
Fetelor și voi feciori
Pentru că am scris așa
Cred că nu vă veți supăra
Vă rog nu vă mâniați
Faceți bine mă ertați
Că de bine vă veți purta
Eu nu vă voi mai publica.

TRAILA MLADIN.

D'ale de prin Jebel.

Frunză verde de cicoare
Am o mândră o chiamă Floare.
Când trece ea pe socac
Să te uiți la ea cu drag,
Că-i înaltă și frumoasă
Și lu-n ficior drăgăstoasă.

Frunză verde lemn domnesc
După Floare mă topesc,
Când nu-o văd numa un cias
Toată ziua 's cu năcaz,
Când nu-o văd numa o zi
Noaptea nu pot adurmi.

Frunză verde și una
Când Duminică ajungea
Ea frumos mi-se îmbrăca
La oglinda se punea
Se albia se rumenea
Și la lăutaș ea pleca
Frunză verde lemn pălit
C'un ficior s'o întâlnit
Și cu el mult o vorbit!!

Frunză verde pătrunjel
Asta-i scrisă din Jebel,
Frunză verde de alun
Cum îl chiamă nu vă spun.

— Bărbățele fă-mi și tu odată pofta
și mă plimbă cu »automobilul«.

— Ce vrei tu — automobil? Nu știi
tu că spune doar și la Credeu »carăle
pentru noi oameni«.

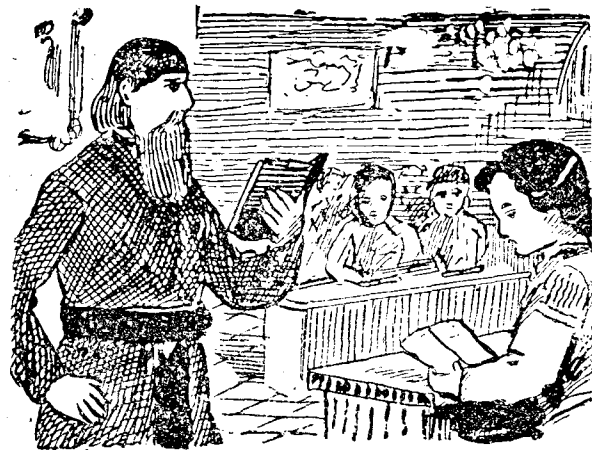
Dor de soldat.

Cucule pasere blândă
Dute în satul meu și cântă
Spunându-le dorul meu
Când plecai în cătanie
Lăsai părinți și moșie.
Lăsai prietini mei bun.
Dar de mândra nu mai spun,
In zădar făc vorbe multe
Mândra nu-i aici să asculte.
Că de-aș ști c'ar asculta
Dor pentru ea aș scria.
Jalei Doamne cu-i jale
Jalei inimoarei mele

Că de când eu m'am făcut
Zile bune n'am avut,
Am fost tânăr n'am știut
Ce-i cu mândra de făcut
Dar crescui m'am deșteptat
Mă învățai la sărutat
Și iubirea mea fu scurtă
Am rămas cu jale multă
Asentarea a picat,
Neamțului eu am jurat
Ca să plec în cătanie
Să apăr țeara de lurgie
Și merserăm în depărtare
Peste munți și peste mare
In țară necunoscută
Ocolit'am apă multă,
Nici roade ia nu rodește
Dalmația se numește
Nu mi-ar fi că cătănesc
Dar prea cu mult dor trăiesc
Mândrile mi-le doresc
Că departe mă gălesc
Frunză verde da de nuc
Vine'm somn și nu mă culc
Aș pleca und' să mă duc
Ca doru să mi-l alung
Stau pe loc și mă gândesc
Cum pe lume să trăiesc,
Al cei mort e ca și o floare
Nu poate jale nici doare
Dară eu nici mort nici viu,
Și de jale nu mai știu
De-ași fi mort aș fi 'ngropat
N'aș păți doru ce pat,
De-aș fi viu aș trăi bine,
Nu cu amar și cu suspine.
Frunză verde de colie
Cine 'n lume 'mi spune mie
Ce jale-i în cătanie
In Dalmația pustie
Jalia cătăniei trece
Remănând inima rece
Jalia mândri e 'nfocată
Și nu trece așa în dată.
Dar de doru din bănat
Nu pot nici când că se scap.
Doru pleacă dela mine.
Și mă lase 'n suspine
Cu gând rău și mare foc
Cine n'are doruri multe
Nici nu trebuie se asculte
Cine n'are doruri grele
N'asculte vorbele mele.
Dară eu până voi veni
Cu aceste voi trăi
Jalea îmi voi potoli.
Cucule tu poți zbura
Zboară din Dalmația
Nu șede 'n pustietate
Fără pomi și fără bucate
Baremi tu nu ești- oprit
Să duci doru de iubit
Eu de-aș fi în soartea ta
In Dalmația n'aș sta.
Tu ești pasere pripeagă
Mergi în lume și aleargă
Și zboară tot în Bănat
Acolo-i doru 'nfocat.
Și te pune pe un lemn mic
De cântă și în Forotic
Acela-i satul meu iubit
Și-am venit la cătanie
La Festungsartilerie
Și la trită companie.
La cincilea regiment
Și plecarea mea aștept.

GREMA IOAN
tunari de cetate.

In școală.

Invățătorul: Spune Ioane, din ce a
făcut Dumnezeu Lumea?

Ion: Din scânduri.

Inv.: Măgarule, pe atunci nu erau
scânduri.

Ion: A făcut din lemn.

Inv.: Tu boule! Că pe atunci nici
lemnne nu erau.

Ion: Apoi a așteptat până a crescut.

D'ale din Mercina.

Cucule din Maioreni
Cântă și la Mercineni
Cântă cântă și nu sta
Până ajungi în Mercina
Frunză verde de rachită
Din Mercina cea vestită
Cea vestită în datorii
Pe haine ca la domnii
Tot pe haine de mătasă
De pe bani din șporcasă
Când sărbători mari sosesc
Fetele să cioporesc
Și la Oravița pornesc
Ele la Gonstain să duc
După haine și păpuci.
Pe o haină și pe păpuc
Treizeci de florini se duc.
Pe parazol și mănuși
Zece florinzi pe loc s'au dus.
De-acolo săntore mărețe
Că au haine ca prințese
Fetelor nu vă vedeți
Ce urâte mai sunteți,
Cu mode dela Gonstain
Ce le-ați cumpărat pe bani,
Ați lăsat port românesc
Și luați cel jidovesc
Lăsați portul jidovesc
Și nbrăcați cel românesc.
Dacă voi nu-l veți lăsa
Cucul iar vă va cânta
Vă va cânta mai vioi
Cum sunt fete pe la noi
Vă va cânta doine multe
Ca fetele să-le asculte.

ADAM PETRICOANE,
econom.

Poetul: Îți dau îndărăt șuvița de păr care mi-ai dat-o amintire, căci nu a ta.
Ea: Îți dau îndărăt poeziile în care ai cântat dragostea noastră, nici acelea nu erau ale tale!

Judele: Ești învinuit că ai fi mânat din cireadă porcul lui Vasile Stan.
Țiganul: Nu sunt eu de vină dacă porcul n'a voit să vie de voia lui.

Nu s'or grăbit.

— Cine a murit la voi?
— Mătușa Lina.
— Vezi, vezi; apoi a fost multă vreme bolnavă?
— Destulă vreme.
— Dar ați chemat doctorul?
— Până acuma nu, dar dacă s'ar fi bolnavit mai rău, l'am fi chemat.

Cântece de dragoste.

Frunză verde-a măcăneii,
Deschisei ușa grădinei,
Văzui iarbă tăvălită
Și pe mândra adormită.
De va fi culcată bine,
Să mă cheme și pe mine;
De va fi culcată rău,
Să-i aștern pieptarul meu,
Că pieptaru-i de berbece,
Să-i arăt cum să iubește,
Că pieptaru-i de mioriță,
Să-i arăt cum dă guriță.

Frunză verde-a măcăneii,
Deschisei ușa grădinei,
Aflai iarba tăvălită
Și pe mândra jos trântită,
«Scoală mândro, hai la lemne!»
— Ba io neică, că n'am vreme!
«Scoală mândro, hai la vaci!»
— Dute neicuțo și taci!
«Scoală mândro, hai la târg!»
— Așteaptă neică pân' mă 'nschimb.

Du-mă Doamne și mă lasă,
Unde-s trei fete în casă,
Ca să dorm cu ele 'n brață,
Până 'n zori de dimineață.

Frunză verde de mohor,
Am un neică scriitor,
Ziua scrie, noaptea doarme,
Deaia-i mândru, bate-l Doamne.

Șede mândra la fereastră,
S'o vedem că ce lucrează,
Mândra udă florile
Să plece cu vacile
Pe coasta cu florile
Să-i dea neica brațele.

Suspîn. — Acum am de toate ce am dorit. Haină bună, cafea neagră bună, țigară bună, casă în bună rânduială... nu-mi lipsește decât o bancă care să-mi escompteze cambiile.

Nederlea împăratul.

Era odată un împărat într-o țară puternică și întinsă așezată în cam spre Miază zi de țara noastră. Acest împărat nu știu cum, că el de și stetea într'un palat al său făcut de aiți împărați de nu se mai știa de cînd și avea toate bunătățile pămîntului: aur, lucruri scumpe fel de fel, că toți îi venea să lăcrămeze cînd se găsea în mijlocul copiilor săi. Și feciorii săi cari erau zece, se gîndiră și se resgîndiră ce o' fi cu tatăl lor și să-l întrebe: de ce îi lăcrămează ochi cînd sunt ei adunați înaintea lui?

— Tată! zise feciorul său cel mai mare, pentru ce de cîte-ori te afli în mijlocul nostru lăcrămezi mereu? Dar el nu-i răspunse nimic. Vine cel mai mijlociu, asemenea. În fine vin ei pe rînd și împăratul tatăl lor nu le răspunde nimic. Atunci vine și cel mai mic fecior care de felul lui era peltic și îmbrăcat ca un general după cum toți feciorii împăratului erau îmbrăcați.

— Tată! zise și cel mai mic fecior; pentru ce ochii dumitale lăcrămează în tot-d'auna cînd ești cu noi?

— Ei fătul meu! atunci începu să vorbească împăratul: ați băgat de seamă toți acest lucru, iacă să-ți spui numai decît, că tu ești prislea (adică cel din urmă și mai drăgăstos).

Ochii mei zise el, lăcrămează în adevăr cînd sunteți cu toții înaintea mea pentru că am eu presimțiri după cum văd din ursitori, că un împărat dintre supușii mei care este roșu la față și cu ochii verzi, are să se rescoale după moartea mea, și n'ași voi ca țara mea să fie într-o astfel de încurcătură.

— Tată! se duse iar cel mai mare fecior al împăratului care asculta cu urechia la broasca ușei. De și fără voința d-tale am ascultat la broasca ușei, dar iartă-mă, și spune-mi mie mai departe de ce-ți lăcrămează ochii cînd ești cu noi?

— Ei, fătul meu! zise iar împăratul: împăratul roșu la față și cu ochii verzi pe care l'am supus de curînd, va fi un pericol mare pentru voi copiii mei; și n'ași voi ca să se împlină așa. Dar, dacă veți fi cu minte și nu vă veți certa, atunci împăratul acesta pe care l'am supus va fi întotdeauna în robie. El! eu cînd eram tinăr în totdeauna m'am gîndit și mă gîndesc chiar la împărăția mea, ca să fiu împărat iar nu glumă.

Vedeți feții mei, că cu greu se supune un împărat ca roșu împărat și cu ochii verzi pe care l'am supus.

Și tu fătul meu Urdea, zise către fiul său cel mai mare, dute și chiamă-i și pe ceil'alți frați ai tăi ca să vă vorbească la toți. Dar tu Nederlea, stai aci, zise către fiul său cel mai mic și-l puse să șadă lîngă el și-l mîngăia, aplecîndu-se dupe scaunul lui de împărat care era de argint și poleit numai cu aur.

— Iată, că am venit tată, cu toții, zise Urdea cel mai mare, aducîndu-l pe toți frații unu după altul pînă la al zecelea.

Și tatăl împăratului deodată își lăsă ciubucul de la gură și-și întoarse ochii către ei: Voi toți copiii mei sunteți zece, deci eu nu voesc să las întreaga mea împărăție numai unuia și nici la toți să domnească deodată; vedeți feții mei să nu căutați ca unu să ia ținutul altuia; căci pe fie-care îl las împărat după moartea mea, cu toate că poate voi mai avea zile, nu știu? Dar vedeți, las cu blestem pe cuvîntul meu de împărat și ca tată și pe pajera împărăției mele să nu vă certați, băgați de seamă Urdeo! tu să ei ținuturile despre Răsărit cu toate pădurile ce le are, tu Smirneo, vei lua ținutul care urmează după fratele tău mai mare cu toate apele de prinprejur; așa urmează împărțindu-și marea său imperiu pînă la cel mai mic fiu al său Nederlea. Și tu Nederleo! care de și ești peltic și mai mic, mi se pare că te jucal d'ampărății cu copli bucătariului, te-am văzut de la fereastră; tu vei lua ținutul unde stă pajera împărăției mele. Și nu mai vorbi împăratul, că un sughiț și un somn greu îl coprinse rămînînd așa nemîșcat pe fotollul său.

Toți fii împăratului să strîneră acuma în cabinetul de chibzuire al tatălui lor și începură să se sfădenscă cum să facă, și cum să-l fie în robie pe acel împărat, și umbiau de colț pînă colo, și care mai de care cu lfos.

— Eu sun tmăi mare de cît voi, și prin urmare de mine să ascultați — zise cel mai mare frate Urdea.

— Dar cum? zise Smirneo. Dar pentru ce? zise Denciu — nu cumva să ne lasăm noi împărăția? Tata pe toți ne-o lăsat împărăția?

— Eu nu voi, zise cite unul dintre ei. — Dar nimenia răspuseră cu toții.

Atunci, să ridică iarăși Urdea: Frați buni! ascultați, vreți voi ca țara să fie scăpată? și toți să fim împărați în urmă? să mi vă supuneți? Să nu credeți, că eu voesc să domnesc în contra voinței voastre și a lui tata ca să fiu împărat! nu, din contră, ca țara să fie tare, și iată cum: cînd este un singur împărat țara e mai puternică, și are teama ori-cine de un singur stăpîn, iar dacă sunt mai mulți împărați cum suntem noi, atunci, țara e în pericol.

— Atunci de ce ne-a lăsat tata pe toți împărați?

— Ne-a lăsat tata pe toți împărați că noi suntem zece, și nu putea face altfel?

— Bine răspuseră, așa să fie și să înduplecară ei cu toții. Numai Nederlea care era mai mic dintre ei nu zise nimic, ci se ridică d'odată cu un glas tare și cu pagera împărăției în mînă. Stați, nu se poate, mie mi-a lăsat ținutul unde stă pagera împărăției și prin urmare de mine să ascultați.

Așa? răspunse Urdea.

— Ce vrei frate Nederleo? și scriși din dinții la el?

— Dar tu ce vrei dacă ești mai mare? și scoase numai decît și sabia din teacă.

În fine nici unul nici altul dintre acești doi frați nu vola să fie mai pe jos, nici după altă ceartă.

În momentele astea grele pentru ei, împăratul roșu la față și cu ochii verzi să și scoală în contra lor și apucă mai întîi în spre ținutul lui Urdea care era cel mai mare și mai greu de luat.

Acest împărat, călare pe un cal alb și slab și cu o sabie ruginită dar ascuțită în două părți, începe să taie în dreapta și în stînga din oamenii din acel ținut cine nu-l cunoaște pe el de împărat.

Frații acuma, erau foarte neliniștiți, și se uitau în chiondoruș unul la altul și mai cu seamă Nederlea care ținea sabia tot scoasă și nu mai putea.

Cine dintre noi, să ridică acuma Smirnea care era al doilea frate după Urdea: va fi în stare, ca nu numai să-l supue, dar chiar să-l omoare pe acest împărat, aceleia noi toți să-i datorim ascultarea pînă s'o liniști de tot împărăția.

Vreți așa fraților?

Da, răspuseră cu toții acuma și Urdea și Radelea și Denciu și Nederlea în fine și care nu mai putea de bucurie și sabia o ridică și mai sus ca toți.

Și toți apucară fie-care armața lor și o porniră în spre acel ținut să dea de împăratul roșu.

Pe acolo erau locurile strîmte și dealuri și prăpăstii chiar pe alocurea, așa că, era greu de război. Mișcarea era mare: împăratul roșu la față și cu ochii verzi, formează și pagera împărăției: un cap de bou de bronz și cu un mînuchi de grîu în gură tot de bronz, și îl așază pe un stîlp înalt înaintea unui palat părgănit de nu să mai știa de cine e făcut, dar poleit pe unele părți cu aur. El voia cu orice chip să dea piept cu acești feciori de împărat dar mai întîi cu Urdea după urma al cărui ținut ațina totul. Astfel, într'o dimineață în zori de zi acest împărat și presoată palatul lui Urdea intrînd în ținutul lui. Urdea sosise și el atunci; Nederlea era mai la distanță și observa lucrurile de aproape. Armatele erau și ele aproape unele de altele așteptînd numai semnalul

Împăratul roșu, începe mai întîi el lupta. Lovește cu sabia într'o parte și în alta, și unde îl mai vedeai și cu o șapcă de fier veche și ruginită în capul lui Trupurile zăceau maldăre așa de mulțime de omorise el.

Împărăteasa soția lui Urdea, de frică să ascunsesse în niște ascunzătoare făcute în niște găuri în pivnița palatului. Urdea sare în ajutorul soției sale. Nederlea atunci sare și el și cu calul să asvirlă drept în spatele acestui împărat. Împăratul cade zăpăcit căci este lovit de copita calului lui Nederlea drept în cap. Nederlea sare jos de pe cal, să sue cu picioarele peste el, cu sabia îl taie numai decît capul și inimici cu toții să înspălmîntară. Vine apoi și Urdea, iar Nederlea îl întinde mîna și cu sabia tot în sus culca mereu la inimici. Cu mare bucurie mergeau acum frații în capul armatelor pînă să întîlniră cu toții.

Nederlea este recunoscut în fine de ei de toți acuma ca mai mare; și cu sabia tot plină de sînge merge în palatul tatălui și să așază chiar pe tronul lui care era înalt ca de cincî sulț și cu niște pietre mari de briliant cît roata pe la căpătîluri.

Ași voi frații mei, începu să vorbească Nederlea d'acolo de pe tron, ca voi toți să cădeți la învoială și să nu credeți, că eu așa voi să dărîm testamentul care mi l'a lăsat tata, ca eu să domnesc peste voi, nu, ci să mă lăsați pe mine în totdeauna să vă con-

duc în unele timpuri. Și toți tăcură și cu niște șepci în formă de curcan în capetele lor iar Nederlea cu un giuguman cu o formă aproape de potcapiu în capul lui.

Ce zici frate Nederleo? să ridică acum și Birlea, care al doilea frate mai mic dar mai mare decît Nederlea.

Ce zici? Atunci cum mai suntem noi împărați?

N'ai zis tu că pînă s'o liniști împărăția ai să fii așa considerat? Acuma ce vrei? și să repezi la grumajul lui.

În acest moment se auzeau în palat numai săngăeturi de săbii și de pîneni de pe la călcie și umbrau fără astîmpăr acolo, și cu toții îi băteau și din picior lui Nederlea și cu ochii la el.

Atunci ce vreți? zise Nederlea, voiți resbel? Sunt gata. Nu voiți ca țara să fie mai mare și puternică fraților? să mergem și în alte împărății și să cîmpindem? dacă vom fi în bunăînțelegere și să vă măresc și ținutul vostru și al meu, și să fiți ca niște adevărați împărați? dar nu numai peste niște ținuturi după cum ni le-a lăsat nouă tata?

— Va urma. —

Patima unui soldat.

Frunză verde din bănat
De cînd d'acasă am plecat
Pîta caldă n'am mîncat,
Făr' numai comis uscat
Și de ăla n'ai deajuns
Tot cerem și proțupus.
Că vedeți în cătănie
Nu-i ca și în țivilie,
Să vină mama să ne'nbie,
Căci dacă nu vreau să mînc,
Mă pot culca și fîmînd!
Dar' cînd acasă eram
La mine mama venia
Cu dă toate mă'nbia.
Dar aici în cătănie
Nime nu te mai imbie!
Numai »ordunc« strigă să fie.
Cînd »orduncul« tot făcut
Atuncia ține vizit
Să vadă ești puțuit?!
Dă vizit s'or apucat
Vină la toți li-o băgat.
Iacă și la min' ajung
Mă ntreabă: toa'e-s în rînd?
Eu le spun cu gura frîntă:
Is toate ca și oglindă.
Să uită în sus să uită'n jos
Ca să mi găsească un pont.
Dar pontu l'or găsit iute:
Cule a trebuit mai multe,
Să fie'n țipei bătute!
Și așa't găsește vina,
Măcar să fi ca lumina!
Dar eu bine știu ce gîndesc
Cei cari nu cătănesc:
Cătana trăiește bine,
Mîncă cafă și smochine,
Că d'ale în Cattaro's multe
Pot veni și ei să guste!

Frunză verde de p'aici
Acestia toate le-am scris,
Cînd am fost odată'n »dinst«..
Și-atunci vreme am avut
De-a studia așa mult.
Frunză verde din colie
Cine vrea ăstia să știe
Cetiască numai aice.
Că eu toate li-am scriat
Cu mult dor și cu oftat,
Că de un an n'am fost acas!

Frunză verde cucuruz
Eu acestea ici le-am pus
Știu că care foata prinde
De mine își aduce aminte!
Dar dac' nu li-aș fi scriat
De mine și-ar fi uitat!
Și tu cuc pușor bun
Să zbori pîn' la Izvin
Și să spui la al mei părinți
Să nu fie năcăjit.
Le spune cu grai frumos

Că și eu mi's sănătos,
Frunză verde și una
Scrisă din Dalmația
Scrisă d'un soldat romîn
El îi născut în Izvin
Frunză verde din cărare
Cu nume Marcu Nicolae.

Darul mîndrei în Dalmația.

Frunză verde lemn uscat
Rău mi-s eu înstrăinat
Departa de-al meu sat,
Între munți mari și înalți
Departa de ai mei frați,
Între munți pe lîngă apă
Departa de mîndra dragă.

De ce Doamne, m'ai lăsat
Să trăiesc așa intristat,
Și de mic m'ai împărțit,
Să trăiesc tot năcăjit.
Tot în chin și în durere
Eu să-m trec zilele mele.
Vai sărac norocul meu,
De l'ar bate Dumnezeu.
Și să nu-l mai dea la mine,
Căi mai rău decît un ciine.
Mie de cînd mi-l'a dat
Sufletul mi l'a mîncat,
Nici n'o fi om pe pămînt
Ca mine de năcăjit,
D'ası fi ars mai bine în foc
Că în lume tot n'am noroc.

Greu-mi dar n'am cui spune
C'am ajuns străin în lume,
Zina noaptea fie cînd
Eu vărs lacrăme și pîng.
Doamne neamțul ce-a făcut?
M'a luat de unde am crescut,
Și mă duse în țări străine
Depărtat ca vai de mine

Tu mîndruța mea din sat
Cu mult dor eu te-am lăsat
Vai de cite-ori îmi vine
Să mă pîng dar n'am la cine,
Că departe sunt de tine
Colo în țările străine.
Tu mîndruța draga mea
Să-mi mai scri vre-o cărticea,
Să citesc și eu în ea
Să-mi petrec durerea mea.
Frunză verde viorele
Că mi tare dor și jele
După gura mîndrei mele.
Mîndruța de dorul tău
Să uscă sufletul meu.
Poate c'am fost blestemat,
Să trăiesc înstreinat.
De mîndruța mea din sat.

Cătănie arză-te focul
Că bine îmi mîncası norocul,
Cînd îmi fu lumea mai dragă
Mă făcuși să-mi fie neagră.
Că e greu cătănie
Departa în Dalmația,
Cătănia din' n'o știe
Și nu vrea să-m crează mie:
Copii cîți va avea
S'aibă toți parte de la!

NICOLAE BRANCU, din Drăgoești
cătănă în Dalmația.